

FOAIE LITERARĂ

Pentru redacție responsabilă :

LUCREȚIA RUDOW-SUCIU.

Apare o dată pe săptămână (Duminica).

PREȚIUL :

Pe un an . . . . 4 fl.
Pe jumătate de an 2 fl.
Pe un pëtrar de an 1 fl.

Pentru România și
străinătate 14 frc.

Editor și proprietar:

Dr. W. RUDOW.

Ușurință.

— Schiță. —

„Cu trenul de trei plec . . . afaceri urgente . . . peste două zile re'ntorc“ . . . începu dl Vorinescu pripit și nervos, îndreptându-se spre garderob, din care își scoase pardesiul. Ersilia soția lui ședea la fereastră și broda.

„Afaceri . . . afaceri . . .“ răspuse ea visătoare, cu bunătațe prefăcută, ce avea aparența unei fine împuțări.

Cu un „adio“ spus pe jumătate își luă pălăria și eși grăbit trântind ușa după sine.

Ersilia depuse broderia cu un aer de osteneală, și privi distrasă prin fereastră, apoi apăsă nasturele dela soneria electrică. Fata de casă intră fără zgomot și se oprî în ținută modestă și plină de respect.

„Doamna a sunat“ . . . întrebă ea.

„Da . . . dar vino mai aproape“ răspuse Ersilia aruncându-i o privire de încurajare. „A plecat domnul?“

„Da tocmai acum câteva minute; se părea foarte abătut . . . avea numai un mic pachet în mână, a plecat pe jos fără s'aștepte trăsura“, — răspuse aceasta liniștită și cu mai puțină modestie.

Doamna Vorinescu scoase un mic bilet din puil mesii, îl predă fetei, apoi zise:

„Vezi biletul acesta se-l duci . . . tu ști cui . . . dar grijește . . . s'a mutat în strada barzei nrul 13, înțeleghem, fi prudentă ș'apoi“ . . .

Cu aceste-i apăsă o monetă și o concediă.

*

Bărbat în putere, robust, față rumenă, përul încărunțit puțin, ochi mobili cu priviri prietenești. Advocat probat, de o neescepționabilă cinste, rară prudența și admirabilă rutină. Corect și riguros în afacerile sale: însușiri cari i-au câștigat renume, și avere însemnată. În societate afabil, cavalier de o severă perfecțiune, sincer, un suflet care înțelege viața; în familie iubitor, devotat și de o atingătoare bunătațe: eată ca prezentare dl Vorinescu. — Un unic defect: era cu vro treizeci de ani înaintea soției sale.

Ersilia, invidiata lui soție, idolul lui adorat, era o ființă drăgălașă, amabilă, de o juvenilă vioiciune, inimă bună, susceptibilă cu suris nestins și ademenitor pe buze.

Abia a împlinit anul al nouăsprezecelea. Un defect ce-i detragea din splendoarea demnității de soție, adecă nu-și iubia bărbatul. — Cu cât s'a nisuit se șuprime acest sentiment disonant în armonia vieții conjugale, cu atât se întărea în ea mai mult convingerea că se luptă pentru un lucru imposibil, ilusoric. — Ce revoltător, ce comedie insultătoare! La optsprezece ani se fi condamnată a trăi împreună cu un tomnatec de cincizeci . . . și cărunț, vecinic ocupat și zăpăcit de afaceri; când ești tineră, sentimentală, voinică și doritoare de viață! Ș'apoi aceea bunătațe severă, autoritativă, aproape ofensătoare din partea lui. E torturător! O dorință puternică neînvinșă, după o inimă jună, simțitoare, care s'o înțelege, se simtă cu dënșă, se nascu în inima ei. — Cu cât aceasta încolța și se întăria, cu atât slăbiau, se sfărîmau mai mult legăturile și obligamentele de soție. Pasiunea învinșă mintea, ea lunecă tot mai mult pe un povëniș fatal, prëpăstios și infinit. Se trăiască . . . se fie fericită măcar pe un moment — apoi întempe-se ori ce, — era dorința ei.

* * *

E noapte târziu.

În parcul estins și întunecos domnia liniște adencă. Dintr'un arbore secular accente de o dulce melancolie a filomelei atingeau urechia bărbatului care stătea nemișcat în așteptare și privia precaut în jurul seu.

N'are se vină . . . e așa târziu . . . își zise el, apoi-și pironi ochii pe o bucată mototolită de hârtie îndreptată spre lumina lunii și ceti numai atata:

„La zece în parc. Să mă aștepți“ . . .

Infundă hârtia în buzunar, și se primblă în jos și'n sus monologisând cu voace abia de înțeles: „La zece . . . la zece . . . și e aproape de unsprezece . . .“

Un zgomot ușor îl conturbă. Un tufiș învăluit în umbră se desfăcu și o figură zveltă, elegantă de damă cu fața acoperită grăbi spre dënsul.

„Ah tu ești Sili . . . tu, viața, norocul, tu, fericirea mea . . .“ o întempe el: o strënsă în brațe cu o putere de supremă pasiune și își lipi buzele-i arse de gurița-ei ciresie. Ea sta lipită de dënsul fără se vorbească ceva.

Tremura. Deaproape șeșe luni aceste secrete întelniri. Un veac de dureri și plăceri... Unde au s'ajungă? își cugeta ea. Înaintea ochilor sufletești îi reapăru întreg trecutul. Când s'a logodit cu Vorinescu, și-a propus se uite tot. S'a măritat cu el numai din nemărginita iubire și respect ce-l avea pentru părinții ei. A devenit avută, serbătorită, adorată, invidiată, și totuși — nefericită. Pe el nu-l a uitat. Când s'a întelnit cu el, la câteva luni după cununie, par'că-o părăsira mințilo. Ea i-a spus cu lacrimi în ochi toate, toate... cum părinții au forțat o, cum s'a despărțit de unicul lui suvenir, — un inel, — câte dureri au muncit-o... și când i-a prins mâna și s'a uitat la el cu ochi umezi, rugători, el i-a crezut toate și-a iertat-o. S'au împăcat și se iubesc. Dar până când? Oare infidelitatea ei tot acoperită va rămânea? Azi a plecat el, bărbatul ei, așa de moros, vorbele lui atât de tăietoare, suspicioase... ah! e grozav se n'ai liniște, s'e nu fi fericită.

„Ce, tu nu vorbești...?”

„Ah! Ionel, nu știu cum mi se face... pentru prima oară mi se pare că comit o mare nedreptate... o crimă chiar față de bărbatul meu”, reflecta cu voce tremurătoare.

„Bărbatul teu? E el într'adevăr bărbatul teu? Cine ți-a spus să fi soția lui? Ai întrebat tu inima ta când ai întins mâna acelui tomnatec avut, trândav și sensual?”

„Ionel, te rog Ionel, cruță-mi durerea, nu vorbi așa crud, nu așa de agitat!”

El o strânsă cu patimă la peptul său, apoi o conduse pe o bancă din apropiere. — Filomela cânta așa de dulce, melancolic și discret, luna își revărsa peste arbori razele arginții care străbăteau curioase prin frunziș, aerul era balsamic, cald... și calde erau s'erutările ce-și le schimbau.

E ceva divin în iubire... în noapte liniștită, discretă de vară, în parc verde și 'ntunecos... în iubire tainică, de care nimic nu știe cineva.

„Ionel! trebuie se merg, nu mai pot să rămân... ce grozav ar fi dacă neașteptat, fără de veste ar apărea el, acărui soție sum eu, și pe carele...”

— L'ai înșelat și tradat, tună o voce în apropiere și în procsimul moment stătea înaintea lor un bărbat încărunțit, nalt, în ținută împunătoare.

— „Bărbatul meu!” exclamă Ersilia înspăimântată.

— „Di Vorinescu, la ora aceasta aici!” exclamă Ionel neplăcut surprins, cu un cinism crud.

— „Nemernicule! seducătorule, furul onoarei mele, ruinător fără inimă al fericirii și linisței mele casnice”, strigă Vorinescu cu voce agitată și puternică carea suna sinistru prin parcul liniștit.

— „Ah! creatură perversă, care mi-ai furat fericirea, norocul, avutul meu cel mai prețios, cel mai sfânt pe lume... și acum această pășire...” ripostă Ionel iritat, și în un acces de nebună furie și vijelie sufletească se repezi cu pumnii ridicăți spre Vorinescu.

— „Ce bufoniadă aceasta”, întrebă bărbatul cu voce stăpânită, dureros emoționat. — „Te simți ofensat? Ca cavalier și om de onoare vei ști care-i datorința dta. La ajutorul pumnilor numai oameni lași, nematurii iau refugiu”.

— „Mâne dle Vorinescu, mâne la revedere!”

— „Bine, mâne”, răspunsă acesta întorcându-i spatele cu dispreț.

Ersilia stătea tremurătoare conștie de gravitatea greșelii sale, un sentiment de groază și rușine o cuprinsese și inima-i bătea agitată.

— „Să mergem acasă, aici nu e loc pentru scenele ce au se urmeze”, se adresă el către ea. Vocea lui avea ceva sinistru, înfiorător și făcea impresiunea unei condamnări la moarte.

— „Te rog... iertare... grație...” se ruga ea.

— „Mergem...” porunci el scurt și rece, și-i întinse brațul cavalereste.

* * *

El măsură salonul cu pași mari, ea ședea frântă în un fotel.

— „Unele întrebări se-mi permiti”, începu el.

În loc de răspuns, ea dete numai din cap.

— „Cine e tēnerul acela...?”

— „Un amic din pruncie... un...”

— „Un nemernic”, întregi el. „Cum îl chiamă și ce carieră are?”

— „Ionel Orian, candidat de avocat...”

— „Bine”, întrerupse el, „sunteți amici, cunoscuți din pruncie. Presupun o iubire din junie. — Bine... dacă l'ai iubit tu, de ce te-ai învoit la unirea noastră? De ce ne ai făcut pe ambii nefericiți? De ce ai frânt două inimi nevinovate?”

— „Am greșit... o știu, te rog înse să ai răbdare, îți voi spune toate... toate”.

— „Vorbește... voesc s'ascult”.

— „Sătuțul meu natal după cum ști e situat la marginea pădurii domeniiale. Aproape de casa parochială — locuința noastră, — locuia pădurarul suprem. El avea un băet, — Ionel, — cu care am trăit întreaga mea pruncie. Oare întregi alergam pe câmpii și prin pădure după flori, bureți și fragi. — De multe ori ră-tăciam prin pădure, atunci umblam prin locuri nestrăbătute până istoviți adormiam unul lângă altul. Têrziu seara ne aflau gornicii”.

„A trecut pruncia plină de farmec și visuri nebunatică. Când Ionel absolvă gimnasiul, eu împlinisem doisprezece ani. Patru ani cât a petrecut la universitate, ne întelnicam numai în ferii și atunci pe puțin timp, căci Ionel pleca din nou. Era aplicat în o cancelărie. Iubirea noastră din pruncie s'a schimbat în timpul acesta în o iubire pasionată. Ne-am jurat unul altuia credință și am învocat numele lui dzeu ca martor. Ionel absolvă dreptul. După ce petrecu timp mai lung la părinți, a plecat și nu s'a mai întors. Se pregătia de doctorat. La plecarea mi-a dat un inel ca amanet al iubirei sale, acel inel care l-am aruncat în ziua logodnei noastre în păriul de lângă pădure!”

„Tatăl meu un preot de sate care afară de creștere și numele onorabil alta nu mi-a putut da, a ținut iubirea mea pentru Ionel de periculoasă, păgubitoare. Pretenziunile și aspirațiunile motivate de cariera lui și pe care părinții lui la ori ce ocaziune le scoteau la iveală, luau forma unui spirit rău care se împotriva pornirii sincere a sentimentelor noastre. Corespondența noastră fu întreruptă. Scrisorile lui se remiteau nedesfăcute.”

„Într' aceea s'a întâmplat se vii tu în satuțul nostru liniștit. Aveai lipsă de un extras mi se pare. — Birja pompoasă, caii focosi, plini de neastempăr și servitorii galonați mi-au împus. — Când ai intrat în locuința noastră, toți eram surprinși. Mie special mi-a stērnit prezența ta, un neexplicabil sentiment de respect. La trei septămâni mi-ai cerut mâna. La nceput nici nu voiam se știu ceva despre aceasta. Cugetam la Ionel, și în închipuirea mea-l vedeam cu față posomorită, cu voce desperată, admoniindu-mă. Dar neobositele încercări și capacitări ale părinților, măestria cu care îmi înfățișau

viața în viitor: ademenitoare, comoadă, lipsită de griji... m'au îmuiat. Eu călcai jurământul față de Ionel și devenii soția ta, bogată, încungurată de lucș și strălucire. La început am uitat tot, pe Ionel, sătuțul meu. . . . După ce a trecut toful serbărilor, după ce totul a intrat în liniștea vieții conjugale, se trezi din nou dragostea mea pentru Ionel, caldă și pasionată ca mai nainte. Pe lângă toată bogăția și strălucirea mă simțam nefericită, nemerginit de nefericită. Regretam amar jocul fatal ce l'am comis cu inima ta, a mea și a lui. . . ."

„Ionel s'a întors cu diploma de doctor. Primul pas i-a fost la noi, căci el nu știa nimic despre cele întemplate. Aci a aflat gol, pustiu, aci a aflat că sum mări-tată, bogată. . . . că am călcat jurământul meu. Intr' o zi, — tu tocmai erai în provincie, — neașteptat apăru el în locuința noastră. Palid, agitat, abia stăpânindu-se, m'a întrebat de jurământul meu, de inelul lui. . . . Eu i-am spus toate cu lacrimi în ochi, i-am spus toate durerile vieții mele. El m-a crezut, m'a iertat. . . . Amorul nostru începu din nou. M'am nisuit, — fără succes, — se nu simți nici aparența unei schimbări în viața noastră conjugală. Când am vezut neputința mea, am devenit și mai nefericită. . . ."

Copleșită de dureroasele sentimente ce o domniau își lăsă capul ostenit și un oftat greu și obosit îi eși din pept.

„Așa se întemplantă când ne jucăm cu inima;“ observă Vorinescu ca trezit din un vis neplăcut. — „Te eliberez de toate legăturile. . . . acum știu toate. Te-am adus aici ca pe o roză, care cu mirosu-i fecioresc se împrăstie fericire și liniște în jurul ei. În loc de aceste ai adus falsitate, tradare, o inimă infidelă. Tu m'ai nimicit și aceasta nu-ți pot ierta.“

Tăcu. Ea-și ridică ochii la el, care a fost tot de-una atât de nobil și bun, și acărui unic păcat e că e bătrân. . . . și iară-i lăsă obosiți în jos.

Dela masa de scris din jos scoasă din pulpitrul cu mâna tremurândă un revolver mic, înfrumșețat. Il examinează cu atențiune, apoi-l depusă cu sange rece pe masă.

Cu un strigăt desperat se repezi Ersilia la el.

— „Pentru Dumnezeu, Vorinescule ce vrei se faci? — „Fi liniștită, nici un per nu-ți se va atinge.“

O liniște mormentală urmă acestor cuvinte, o liniște penibilă pentru Ersilia, o liniște ce premerge dezastrelui inevitabil. Stătea nemișcată cu privirile retăcite, bătaile inimei erau repezi și s'auziau lămurit. El ședea liniștit și rece naintea mesei, cu capul răzimat pe mână, o dureroasă osteneală se părea ca-î apasă sufletul.

„Ș'acum Ersilio,“ începu în fine Vorinescu, „am ajuns la finea dramei. Infidelitatea ta trebuie pedepsită, dar aspru, neîndurător de aspru. Trebuie se vezi cum un bărbat înșelat și tradat se finesce sub ochii tei, ca apoi se poți trăi neconturbată în pornirile păcătoase ale inimei.“

— „Vorinescule, ai îndurare!“ exclamă ea desperată, și se repezi la el. Aspru, disprețuitor o respinsă dela sine, apoi continuă cu zimbet amar:

— „Indurare. . . . indurare; dar tu ai avut pentru mine?“

Liniștit, cu gravitate se sculă, se apropie de fereastra deschisă și-și pinti arma la frunte.

Ersilia strigă ca eșită din minți. O detunătură puternică înăduși strigătul ei și după aceasta urmă o liniște de moarte. Lângă fereastra Vorinescu zăcea întins, fără viață, cu arma încă fumegândă în mână, ear lângă el Ersilia, leșinată, fără simțiri.

Razele aurii de soare se furișau curioase prin jalu-siile puțin deschise ale salonului și luminau fața palidă a mortului ce zăcea întins în mijloc pe un catafalc pompos. — Ingenunchiind, în durere desperată, la picioare, o fâmee tânăra palidă cu ochii lacrimați și înroșiți cu mâinile împreunate șoptește cu buze tremurând o scurtă rugăciune. — O liniște sântă evlavioasă domnia în salon. Servitorii, unicii cari l-au stimat și iubit, umblau lin și trist, și se feriau a conturba aceasta liniște, căci acela care zace acum întins, fără viață în salon, fuse bun, compătitor, aproape ca un tată pentru ei; numai ei, femeii tenețe și frumoase, ei nu i-a fost el — nimic.

Pași repezi și zgomotoși sunau sinistru prin coridor și se perdură în salon. Un bărbat nalt, de o nobilă statură se opri, se uită mirat în jurul său, apoi exclamă nervos și împacient:

„Ersilio, Ersilio. . . . vorbește te rog, vorbește. . . . ce s'a întemplant aici.“

„Ah! tu ești, Ionel. . . .“ strigă ea repezindu-se la el cu o nebună pornire, ingenunchiind înaintea lui. Te rog ai îndurare. . . . pentru tot ce ai mai scump nu mă lăsa aici, ia-mă cu tine dacă mă mai iubești. . . .“

Ionel își trecu mâna peste fruntea-i rece asudată ca și când ar voi se steargă remășițele unui vis, sinistru, pustiu, apoi ca trezit respunse: „Nu se poate. . . . nu. . . . nici odată.“ O respinsă dela sine și se apropie lângă catafalc ingenunchiind.

„Om nobil și generos,“ începu el. Vocea-i suna evlavios ca o rugăciune. — „Am venit se cer satisfacție. . . . am fost orbit, m'am crezut în drept și ofenzat și am uitat că distrug fericirea-ți, răpesc onoarea casei tale venerabile, și-ți înveninez ultimele zile ale vieții tale demne. . . .“

În loc de satisfacție acum în genunchi cu evlavioasă supunere te rog se-mi ierți toate ce 'ți am făcut și primește asigurarea solemnă ce acum lângă remășițele tale respectabile o fac, că fâmeea carea a ta s'a numit, carea s'a jucat cu inima ta blândă și nobilă și inima mea a distrus-o și pe mine m'a nimicit.“

Se sculă. Se simța așa de ușurat și împacat cu sine și cu cel reposat. Prinse mâna rece și palidă a acestuia și depuse un sêrut. . . . apoi voi se plece.

„Ionel. . . .!“

El o privi serios și aspru. „Ce vrei?“

„Te rog nu mă lăsa, nu pot suporta acest chin. . . . . trebui se mor. . . .!“

— „Nu moare omul așa ușor“ respunse el amar și rece. „Pentru noi nu mai există unire. Aici e locul teu lângă mortul acesta până-l vor așeza în mormântul rece, atunci te rentoarce în satuțul liniștit, cere dela Dzeu iertare și grație, învață a suferi, respectază amintirea lui, și nu uita că inima de bărbat nu e jucărie. . . . . Adio!“

El dispăru fără se mai privească înapoi. Ea voi se-i urmeze dar inima-i se stringea și respirația se tăia de complexul, atâtor dureri nimicitoare, nu mai simța nimic, căzu leșinată. . . . .

*

În noapte târziu, în parcul apropiat s'aud accente de filomelă de o dulce și tristă melodie; un cântec tânguitor. . . . de inimă frântă, fericire distrusă și căință dureroasă și infinită. . . . .

P. B. Delachad.

A TA PUTERE.

I.

*Cum te chiamă a mea liră,
Când de tine povestesc,
Gândul meu aprins înșiră
Tot cel farmec fecioresc!
Moșioara voastră este
Vecinică sub paza mea . . .
Trece noaptea doru mi-este
Un zăvor închis, pe ea.*

*Vis sêlbatic, cald îmi bate
Prin toți febrii, și prin gând:
Să 'ți vîd pîrul dat pe spate,
Să-ți vîd ochiul brun lucind,
Să mi alin măcar o dată,
În caste brate capul meu
Să 'ți spun la ureche, fată:
Lașă-mă să fiu al teu . . .*

*În sbor de șoim, mi se avîntă
Trup și cînt spre casa ta . .
Și tu eși — o blîndă sfîntă,
Și privești în fața mea . . .
Amuțește-atunci în mine
Ce-a răcnit sêlbatec glas . . .
Îmi plec ochii, și-zic: „Cu tine
Stee Domnul cias de cias.“*

A. J. Mathéy.

Logodnica contelui Stuart.

— Povestire din viața Românilor bihoreni. —

De L. Rudow-Suciu.

(Urmare).

„Și când ne va sosi răspunsul?“

„Cam un sfert de an va trece, de sigur. Atîta cel puțin înșe-mi va trebui și mie pînă ce me voi fi înfiripat, căci mă simt foarte slabă.“

Stuart dete numai din cap și observă: „Va trece și timpul acesta.“

După ce amîndoi tăcură îngîndurați cîteva minute ajunsă la un luminiș, unde li-să deschise o priveliște încântătoare peste valea lată spre stînga și dealurile dincolo.

„Cît de frumos e pe aici!“ zise Sturt, cu totul adîncit în privirea tabloului pacinic.

„O, asta încă nu-i nimic!“ răspuse Beta. Să vezi Moneasa și împrejurimile ei! Acolo e frumos, loc minunat de frumos despre care lumea vorbește mult“

„Ai fost acolo?“

„Nu, dar am auzit vorbindu-să despre aceasta.“

„Poate că în curînd le vom vedea toate, împreună. Aceasta are să fie călătoria noastră de nuntă, nu-i așa?“

„Precum dorești iubite,“ răspuse ea blînd. „Eu din parte-mi nici nu gîndesc așa departe, ci mă bucur de fiecare clipă ce o trăim împreună.“

„Eu nu mai puțin, crede-mă! Dar mi-să pare că bucuria ce ni-o face timpul present, s'ar mai putea mări prin a viitorului.“

„Pentru mine prezentul, viitorul și trecutul, toate se topesc într' una dacă te privesc pe tine.“

Stuart o privi zimbînd și gîndi: Ce măgar trebuie să fie acest Tachi!

Beta însă care-l observa necontenit, întrebă: „La ce te gîndești?“

El i-o spusă și ea zise: „Tachi e o fiară precum sunt cei mai mulți bărbați. Nu știu ce-i dragostea adevărată.“

„Știi atît de sigur că eu sunt altfel?“

Ea zimbî numai și răspuse abia după cîtva timp: „Bărbații zic: Poale lungi, minte scurtă. O femeie cuminte înșe cunoaște pe om, mai ales pe bărbat dintr' un singur cuvînt, o singură ochire. Așa eu l-am cunoscut pe Tachi și așa te cunosc pe tine. În el nu m'am prea înșelat; în tine nu mă voi înșela de fel.“

Amîndoi tăcură timp mai îndelungat, la ce ajunsă iarăș la un luminiș. Beta zise arătînd cîteva case împrăștiate: „Vezi, acestea să țin de Valea mare, acum vom sosi îndată.“

Intr' adevăr, după cîteva minute eșiră din pădure și intrară în sat înăntînd încetișor pe strada rîpoasă încât vestea sosirii lor le merse înainte. Muierile cari ședeau înaintea ușilor torcînd saū cosînd, să adunară, alergară în sus și în jos, și când ajunsă la casa parochială, aflară poarta deja deschisă și părinții Betei stăteau lângă câte-o aripă. Amîndoi strigară deodată: „De unde vii?“

„De unde, dacă nu din S.?“ răspuse ea și arătînd pe tovarășul ei care îndată să dăduse jos, ea urmă: „Și ăsta e mirele meu, contele Stuart.“

Preuteasa era p'aci să cadă leșinată, să reculese însă când Stuart, sărutîndu-le mîna amîndurora grăi: „Venirea mea vè va părea stranie, dar îndată veți auzi toate și cred că apoi și noi vom fi prietini buni.“

Luînd pe Beta în brațe, o dusă în casă. După ce suise treptele rîpoase, ea strigă: „Jos capul!“ ridicînd

mâna la fruntea sa ca el să nu se lovească, și așa el trecu nevățemat prin ușa scundă și cuhniă în chilia spre stângă, către stradă, unde ea dorise s'o ducă. Părinții urmară spăriați și abia o culcasă pe un pat, când amândoi începură a-i pune întrebări peste întrebări, încât Stuart zise: „Mă rog, fiicei dv îi trebuie neapărat odihnă și cruțare; dacă n' aveți încontra, eu vă povestesc toate de-arîndul.“

Asta o și făcu după ce toți se așezară, întrerupt adese-ori prin exclamările indignate ale preotesei, pe când Gale numai dete din cap, ca și cum ar zice: Toate acestea le am prevăzut.

După ce Stuart sfârșise, el se sculă, îl sărută pe frunte și zise cu vedită emoțiune: „Primiți mulțumita cea mai caldă a unui tată pentru toate câte le ați făcut pentru fiica sa reparând ce alții au păcătuit față de dânsa! Dumnezeu să vă răsplătească!“

Preoteasa căreia îi spunea conștiința că și ea era dintre acei „alții“, se repezi spre Beta și zise plângând: „Draga maicii, cine se putea aștepta la așa ceva! Cât n'ai suferit, sermana copilă! Dar las', noi-ți vom reda sănătatea cu ajutorul Domnului! zi și noapte o să veghez lângă patul tău ca să te însănătoșezi în curând!“

„Bine măicuță, îți mulțumesc,“ răspuse Beta cu un zimbet slab și înduioșat. „Acuma însă mă rog, adă cevaș de băut, ni-i sete amândurora. — Am ghicit-o?“ ea se adresă către Stuart.

„De o spui mata, trebuie să fie adevărat,“ răspuse el.

„O iertați-mi!“ se rugă preoteasa, eși, aduse în graba vin și păhare și umplu două pentru bărbați, două le amestecă cu apă. Ciocnind cu toții, zise Gale: „Așa dar, bine ați venit!“

Stuart mulțumi și urmă: „Acuma veți scusa pe călăreț dacă dorește să știe cum se mai află calul său!“

Gale se sculă îndată și merse înainte peste curte unde se aflară caii de trăsură, în grajd unde calul cel mare al lui Stuart mănca pacinic ovės necălcat, pe lângă căluții popii. Văzându-și stăpînul, își întoarsă capul gingaș și primi după datină o bucățică de zahăr, la ce Stuart îi netezi gîtul strălucitor.

Apoi se întoarsă și când iarăș intrară în chilie, preoteasa zise: „Vorbim tocmai despre despărțirea Betei. Veți găta actul?“

„De sigur, îndată“, răspuse Gale. „Nici când un tată n'a făcut asta cu atâta bucurie cum o vei face eu.“

„Dacă domnii înțeleg nemțește, eu pot descrie cum s'a întemplat lucrul,“ observă Stuart.

„Asta ar fi bine,“ zise Gale. „Nemțește știu cu toții cred eu.“

„Mai voi da cocierului o scrisoare către medic, s'o adevărească.“

„Nici asta n'ar strica.“

„Apoi voi scrie îndată,“ urmă Stuart.

Gale dete din cap, merse prin cuhnie în cancelărie,

unde se afla și un pat, și zise: „Aici dei veți locui, cel puțin noaptea. Vă va fi de ajuns?“

„Chiar de aș fi mai răsfățat decum sunt, această casă nu numai că m'ar îndestuli, ci mi-ar fi totdeauna dragă și scumpă.“

Gale dete din cap, mai pusă un scaun la masa de scris și pofți pe Stuart să ieie loc. Apoi răsfoi prin reglamentul matrimonial și începu asemenea să scrie.

Stuart găta în curând scrisoarea sa către medicul din S. și o dete cocierului care în timpul acesta își pusesă caii. Întorcându-se el privi în cealaltă chilie și văzând că Beta doarme, începu să descrie scena cu Tachi și întervenirea sa.

După ce sfârșise, iarăș merse la Beta și aflând-o încă tot durmind, plecă prin sat spre drumul de țară.

În curând stătu acolo unde o văzuse pe Beta pentru înțea dată, acum jumătate de an. Gîndul, cu cât mai frumos ar fi totuși decât acum, dacă el îndată ar fi urmat îmboldului inimii sale, îl copleși într' atâta încât se aruncă pe iarbă, acoperindu-și fața cu mâinile. Acuma el avea ceea ce dorise atunci — dar cum și mai ales până când?! Dece nu-și deschise atunci inima arhiducei care îi era prietin atât de bun? Î-ar fi fost lucru ușor să-i deie un post potrivit, unde ar fi putut trăi în tihnă, bucurându-se de fericirea întreagă care acum îi remasă numai știrbită, lui i-ar fi născut femeia iubită copii pe când acum abia se mai putea aștepta la așa ceva!

El scoasă un gemet adînc; această idee i-să păru insuportabilă.

Mult timp mai zăcu îngîndurat; numai când soarele era pe asfințite, plecă acasă. Acasă! De când n' avusese el casă proprie! El, orfan de mic, se îndestuli bucuros și cu această casă modestă, căci ori câte frumuseți văzuse, acasă nu fusese nicăiri din copilărie, ci ori la regiment ori unde tocmai ședea arhiducele. Acuma simția un dor puternic să fie propriul său stăpîn, neatîrnător de nimeni, să aibă stare și alinare și-și propuse a-și vedea de treaba, îndată ce ar ști ceva sigur despre însănătoșarea Betei.

Ajungînd poarta, trebui să aștepte, căci tocmai o turmă mare de porci năvăli în curte. Purcarul înarmat cu un bici grozav îi aruncă o privire posomorită, aproape amenințătoare, totuși îl lăsă să între înaintea sa.

Gale care stătea la ușa privind cu bucurie la porci și purcei, spusă purcarului niște cuvinte, la ce el sărută mâna lui Stuart, și urmă nemțește: „Asta e Ilie, pare a fi un căpitan de hoți, este însă sufletul cel mai credincios din lume.“

Pe când purcelușii își înghițeau cucuruzul, se întoarsă și vitele și după ce toate erau adăpate și puse în grajd, bărbații merseră în casă.

La patul Betei masa era deja așternută și după ce Stuart îi spusă unde petrecuse, ea îi mîngăia fruntea ca și cum ar ghici gîndurile. ce-l frămîntasă. Dar

ea zise numai: „Fiindcă n'ai hotărât nimic despre cină, trebuie să te îndestulești cu ce noi am aflat de bine.“

El își plecă capul resignat și ea urmă: „Adecă pui fript și dacă nu-ți vai destul, niște șoancă. Sau mai dorești ouă frite?“

„Mulțumesc, nu-î de lipsă,“ răspuse el și ea urmă: „Eu beau lapte. Tu poți bea vin, sau dacă vrei, ceai.“

„Acesta ni-l vom păstra pentru duminecă. Mie mi-î de ajuns ceea ce mănânci sau cel puțin ce beai tu.“

Preuteasa aducând tocmai friptura, el se așeză și dete și Betei o bucată. Când ea nu voii să primească, el zise: „Mă rog, trebuie să mănânci ceva bun ca să te înfripezi cât mai curând,“ la ce ea se învoi.

După cină mai vorbiră câțva timp, dar când sunară nouă oare, Beta zise: „Noi-ca toți sătenii ne culcăm și tie sculam timpuriu. Când ești îndatinat să te scoli?“

„Văra spre cinci ceasuri.“

„La timpul acesta adese ori deja vin oameni, deci dacă dormi în cancelărie, precum ne-am gândit, ar trebui să aștepte, ori să te scoli. Deaceea mi-să pare mai bine să dormi în chiliuța mea. O vei privi?“

Preuteasa aprinsese deja o lumină și întră zicând: „Toate au rămas precum au fost când Beta a locuit aici. Dacă chiliuța nu vĂ va fi prea îngustă, voi scoate lucrurile Betei.“

Stuart răspuse dând din cap: „Lăsați toate precum se află, pentru mine e loc de ajuns. De altfel e timp și pentru mine să mă culc. Noapte bună!“

Cu aceste cuvinte se întoarse în chilie, sărută pe Beta și dete mâna cu părinții ei. Preuteasa rămasă lângă dînsa, Gale se dusă în cancelărie și în curând toate luminile se stînsă.

(Va urma).

G l u m e.

Ea. — Imi vei rămănea totdeauna credincios?

El. — Ce știu eu, — doară nu-s proroc!

Judecatoriul cătră acusat; Păcătoșule îți recunoaști acum vina?

Acusatul: O, acum pentru toată lumea nu. Vorbirea de apărare a avocatului meu m'a convins pe deplin despre nevinovăția mea.

T.

Dela Vatră.

„Epoca“ din București a pus la cale o serie de interviewuri cu literați români asupra literaturii moderne române.

Interviewurile nu sunt subscrise, dar spun toți că le face spiritualul — Caragiale.

Pe dl. B. P. Hajdău, Caragiale l-a găsit la Căm-

pina, în palatul zidit, precum pretinde Dsa, după inspirațiunile „spiritiste“ ale fetei sale, ale mult regretatei Iulia.

Domnul Hăjdău a vorbit cam atâta: Sunt două figuri mari 'n literatura noastră, Alecsandri și Heliade Rădulescu; *vor mai fi ele și altele*, când și noi vom fi mai mari, mai tari, căci *o să fim*, crede și dl Hăjdău.

Dela Cămpina Caragiale pleacă la Ploești, la Gherea.

— Cine-i mare printre noi?

— Eminescu și Coșbuc!

Interviewul e gata.

Pe Eminescu l'a pomenit și dl. Hăjdău, dar cu adaosul că de talent a fost și el, dar că talentul — l'a stricat — scoala junimistă. Această scoală junimistă nu-l mai lasă în pace pe dl. Hăjdău. Ultima lui înțapătură din „Sarcasm și Ideal“ i-a fost tipărirea unui portret al dlui T. Maiorescu, fără frunte, iar în loc de frunte — un gros semn de întrebare!

De Coșbuc dl. Hăjdău a tăcut!

N'avem nimic de zis, dacă dl. Hăjdău ține cu atâta devotament numai la idolii vremilor trecute. E mare Alecsandri, e însă în multe opere și mic; a fost mare Rădulescu și totuși ce se mai citește și cine-l mai citește? Nemurirea din istoriile literare și din antologii nu-i măsura, cu care un Hăjdău trebuie să judece. Heliade nu mai înfripește de mult pe nimeni, și fără a-i lua din multa cinste ce-o merită, nu putem să-l mai socotim productiv prin înfluența sa și pentru viitor. Alecsandri va fi încă cetit, va trăi încă mult, nu va dispăre din conștiința nației. Probă e și faptul că poeziile lui se reeditează și se cumpără, pe când operele lui Heliade, reeditate de fiul lui, nu se trec de loc: ele nu mai sunt de trebuință generală, nu mai atrag pe nimeni.

Dl Gherea mai puțin personal și mai deschis pentru ce produc acum Români, a vorbit — de Eminescu și Coșbuc.

Coșbuc după Gherea, pare merit să marcheze un moment foarte clar și important în dezvoltarea noii literaturi române: Gherea așteaptă să-l văză unind în sine elemente *clasice și romantice* într-o direcție creată de Coșbuc.

O va face?

Cine știe . . .

Să-l așteptăm și noi . . .

Atâta loc îi face lui Coșbuc, atâta se crede 'n drept să conchidă din ce-a publicat Coșbuc până acum și — dl. Hăjdău nici că-l pomeneste!?

Supărările celor mari, când sunt nedrepte, au un efect contrar lor, favorabil celor nedreptățiți. Spirite mari nu dujmănesc pe oamenii mici: Coșbuc se poate felicita de răceala ori dușmania dlui Hăjdău.

De-altfel, dl. Hăjdău începe a pleca și el pe urmele mărimilor, ce le laudă. Sunt semne sigure că atotputernicia sa a scăzut mult, foarte mult. „Ioan Vodă“ cum rămasă? A. D. Xenopol i-a rupt aureola în câte-va note!.. „Diploma bîrlădeană“? I. Bogdan a dovedit-o falsă!.. Filologia lui Hăjdău? În cartea cea mai nouă, „Istoria limbii și literaturii române, I“ dl. Filipide dela Iași i-a rupt multe pene ce păreau frumoase și veritabile. . . . Etimologicul? Il va continua din însărcinarea Academiei chiar acest Filipide, care a caracterisat filologia dlui Hăjdău într'un chip sever și drept, încât dl. Hăjdău nu a răspuns încă cu nimic, afară doară de-o mușcătură depusă în studiul asupra lui „Radu-Negru.“

Din atâtea fapte și lovituri reese lămurit, că și steaua dlui Hăjdău a plecat spre apus.

Este, din această situație supărat poate pe răsăriturile tinere, de le ignorează atât de domnește?

Din Hâjdău vor rămâne multe urme în știința română; este ceva în el mai durabil decât arama; dar e păcat că atât de personal precum este, el va lăsa în urma-și un chip întunecat în parte de slăbiciuni. El va rămâne, zice Filipide, ca un chip al desvoltării epocii sale.

Jași.

A.

Din societatea română.

Tinerimea română din Timișoara a aranjat în 13/25 Iuliu a. c. o petrecere cu teatru. Inteligența română din Hodac-Ibănești și jur va aranja mâine, duminică, o petrecere de vară. Tot în aceeași zi aranjază și comitetul parochial din Săca-emb o petrecere de vară. Junimea ștudioasă din Armeni la 1 aug. n. va aranja o petrecere cu joc. Tinerimea academică română d'n Selagiu și Chior la 2. n. va aranja o petrecere cu dans în Unimăt, în folosul „Reuniunii femeilor române Sălăgene” și al bisericii gr. cat. române din Unimăt și Acăș. Comitetul aranjator: Grigore Pop preș.; Vasile Bodlea și Iuliu Pop v. preș.; Antoniu Băliban secretor general; Mihai Bohățel secretar II; Ioan Bran cassar; Vasile Marc. controlor. În Icolodul mare se va aranja la 1 aug. n. o petrecere de vară în favorul scoalei gr. cat. din loc. La Toplița română se va aranja la 1 aug. n. a c. o petrecere de vară în favorul bisericii gr. or. din loc.

Tinerimea Academică Română din giurul Eriului învita ca tot respectul la petrecerea cu dans ce se va aranja la 5 August a c. st. n. în Chinez-Ēr-Kenez. sub scut sigur) în favorul bisericii gr. cath. române din Chinez. Inceputul la 9 oare sara. (Spre orientare: Trenul de cătră Satmar sosese la Mihályfalva a. m. la 11 oare, ia p. m. la 5 oare. La trenul de 11 oare vor sta trasuri gratuite la dispozițiune. St. ospeti, cari vor sosi la Mihályfalva cu trenul de 5 oare pot continua calea pana la Ēr-Selind, stațiunea cea mai proxima de Chinez — unde asemenea vor sta caruțe la dispozițiune. Trecul de catra Oradea sosese a. m. la 11 oare, iar sara la 8¹/₂ oara. când iară vor sta trasuri la dispozițiunea -t. ospeti.)

Comitetul aranjator: Presedinte: Josif Roman, avocat în Oradea-Mare. V-presedinte I: Georgiu Farcas, avocat în Margita V-presedinte II: Ioan Clintoc, preot gr. cath. în Chinez. Cassar: Georgiu Szilagyi, preot gr. cath. în Bogomir. Controlor I: Ludvic Bardosi, posesor în Piskolt. Controlor II: Ioan Cinca, preot gr. cath. în Hodișia. Notariu: Ioan Cosma, preot gr. cat. în Körtvélyes. Secretariu: Augustin Antal iun. preot gr. cath. în Vértes.

Cronica săptămînei.

Dela noi.

Hymen. Dl Teodor B. Neagoe din Hususău, și dșoara Livia Florescu din Lugoș logodiți la 22 Iuliu n. a. c.

Advocat nou român în Oradea mare: Dl Dr Āurel Lazar și-a deschis cancelarie advocațională aici, strada Szécsényi (Olaszi) Nr 233. Ii dorim mult noroc!

În Curtea, Ioan (Carăș-Severin) și în Orăștie sunt vacante posturi de medic cercual. Cel din urmă cuprinde 24 comune și are salar de 600 fl. Cererea cu documentele de lipsă e a se adresa fisolgăbirăului din Orăștie.

Protopop nou. Fostul Paroch în Toracul mic (diecesa Arad) MOD Vasile Domșa la 7/19 Iunie a fost întărit de cătră consistorul archi-iesesan din Sibiu, de protopop al Orăștiei.

Preoți noi. E. Sa Mitropolitul Miron la 6. Iulie n. a hiro-tonisit pe dl. Stefan Onea de paroch în Almașul mare, la 7 (19) pe dl Teodor Adam în Turdaș.

Congresul bis-sêrb. a respins pofta neîndreptătită a comisarului Nicolici ca congresul să tracteze mai întâi statul nou. De aceea el va fi dizolvat — alta guvernul nici n'a voit.

Părintele Lucaciu a vrut să țină la 22. iul. n. o rugă la Satmar, dar l-au împedecat 40 de jandarmi și încă „plin de tact,” cum scriu foile maghiare, O fi!

Fapt de imitat. Cetim în „Revista Oreștiei” că dl Teodor Sandu căpitan ces. și reg. în pensiune și-a testat averea de 10,000 fl. în acțiuni, „Asociațiunii Transilvane” cu scopul de a se da știpendii învățăcelor de meseriași români.

Judecata în procesul otrăvitorilor din Hódmező-Vásárhely. Marele proces. care a ținut atâta timp opinia publică în agitațiune, fiind el un simptom caracteristic al corupțiunii vieții morale la noi, — și-a ajuns sfârșitul.

În 23 a l. c. s'a rostit sentința asupra vinovaților, în mijlocul unui public numeros și grozav interes.

Judecătorii s'au prezentat toți în vestminte negre, salon, ear' criminalii, 7 la număr, steteau palici pe banca acusaților.

Sentința, de și a fost prevețută că va fi așa aspră, cu toate acestea a făcut impresiune adâncă și dureroasă asupra publicului.

Jăger Mari. care așa ținând a fost motorul la toate otrăviriile comise, a fost judecat la moarte prin strangulare. Baba nelegiuită s'a purtat în momentul rostirii sentinței cu un revoltatoriu cinism și nimica nu trădă starea ei sufletească. Mai târziu însă, după cum scriu foile, și-a străpuns pânțelele cu 2 ace de păr și acumina trage de moarte, cu toate silanțele medicilor de-a o scăpa.

Varga Lidia, Csordás Nagy Lidia și Szappanos Judit de asemenea au fost judecate toate trei la moarte prin strangulare.

Toth Lidia și Horváth János jun. au fost condamnați la închisoare pe viața, ear' Gulyás Kis Samuel a fost condamnat la închisoare de 6 ani, computându-se și timpul cât a stat în arest în decursul pertractării.

Acusații și apărătorii au apelat toți.

Necrolog. La 8/20 Iuliu a c. a repausat în Cliciova în etate de 20 de ani Iuliu Popovici, cleric de cursul III, fiul parochului de acolo M. O. D. George Popovici.

La 5/17 Iuliu a murit în Băița Maria Mayer n. Gregoriu lăsând în cea mai adâncă jale soț și opt prunci.

Pavel Brancovici fabricant a repausat la 12 Iuliu v. în București, în etate de 57 ani.

În veci amintirea lor!

Din România.

Sultanul a decorat pe ministrul plenipotențiar român, dl Djuvara, cu marele cordon al Osmaniei. „Polit. Korrespondenz” adaogă:

Această distincțiune extraordinară e privită de o nouă expresiune a deosebitei mulțumiri a Sultanului pentru ținuta guvernului român și a Cușo-Vlahilor din Turcia, sub durata războiului cu Grecia. Sub decursul audienței acordată dlui Djuvara, din incidentul decorării sale, Sultanul și-a exprimat neîntrerupt viua sa mulțumire. Cu această ocaziune s'a atins și chestiunea bisericii române din Turcia Sultanul a promis că regularea afacerii se va lua în lucrare după încheierea păcii. —

La 22. n. l. c. a murit în București Costache C. Georgescu, întâiul sculptor român, fost profesor școalei de arte și meserii precum și al casei de orfanii dela Pantelimon de acolo.

Din străinătate.

Poarta fiind amenințată din partea puterilor că dacă nu va încheia pace în timpul cel mai scurt, ea va fi silită s'o facă,

la urma urmelor a primit toate condițiile puse încât să crede că preliminările vor fi subscribe încă în aceasta săptămână.

Oastea turcească, amărită până la suflet că toată vitejia și toate jertfele ei nu aduc aproape nici un folos patriei, comite în timpul acesta crudelitățile cele mai neomenesti în Macedonia și Sârbia vechie, ba trece chiar granița sârbească și jefuește și acolo. De aceea guvernul din Belgrad a trimis acolo trupe și a înarmat poporul întreg din ținuturile acelea. Afară de aceasta a trimis o notă puterilor în care se plânge de năvălirile Turcilor și declară că nu le mai va suferi.

Că asta nu e amenințare goală, o arată creditul extraordinar de 9.360.000 lei ce Scupștina (așa se numește dieta, nu scupcina, cum adese ori scriu foile) i-a votat cu unanimitate pentru reorganizarea oastei, deși și Sârbia e bântuită grozav de ploile neconținute. La aceasta se adaugă că țarul a dăruit Sârcilor 40.000 de puști cu 25 de milioane de patroane și mai le a vândut 400 de cai buni cu preț scăzut.

Asemenea Bulgaria și Muntenegru se pregătesc pentru război și tustrele au cerut în modul cel mai hotărât că Poarta să pună capăt vărsării de sânge nevinovat, dar până acuma degeabă.

De aceea o foaie cu vază mare, „Quarterly Review“ din Londra, zice că nu-i alt leac decât împărțirea Turciei ceea ce a voit deja contele Andrassy la timpul său: Austria să iefie Salonichi, Rusia Stambulul, Asia mică și Armenia, Anglia Egiptul și Siria. La sfârșit regina Victoria e poftită să facă însăș începutul acțiunii.

Astă li ar fi după plac nesățioșilor! Dar nu numai că nu vor căpetia Siria, ci nici Egiptul nu le va rămânea, căci și aici, ca în India, ura poporului încontra Englesilor crește tot mai mult și s'a afirmat în timpul din urmă destul de lămurit. Mai a cerut Sârbia dela Poartă înființarea unei mitropolii sârbești în Üsküb pentru Sârbii din Turcia, la ce Poarta s'a aratat aplecată, deși patriarhul din Stambul nici nu vrea să audă despre așa ceva.

*

Andrée și soții săi cari înainte cu două săptămâni au plecat din Spitzbergen în balon ca să treacă peste polul nordic, au perit, cel puțin balonul lor s'a văzut plutind pe mare. De altfel astă soarte li-au prevestit toți învățații.

*

Nu de demult împăratul Wilhelm a arătat delegaților puterilor străine o pușcă nouă care întrece foarte mult toate celealalte, și li-a spus zimbînd că fabricile imperiului lucră de luni încoace la fabricarea ei. Vecinii buni, Rușii și Francesii au fost surprinși în modul cel mai neplăcut.

Precum am prezis, dieta Prusiei a respins legea despre restringerea dreptului de întrunire șcl. la 24 n. l. c. Întrează casa era plină de celebrități, atât bărbați cât femei, mai ales din cercurile literare, cari luară la cunoștință rezultatul cu cea mai mare satisfacție. Într' adevăr poporul întreg a fost atât de iritat din cauza acestei legi încât oamenii noi cari acum vin la cîrmă, nu mai vor încerca așa ceva.

Dacă foile maghiare, chiar celea „liberale“, să năvălesc asupra „reacționarilor“ din Prusia, la asta nu mai trebuie comentat.

Lista

On. Doamne și Domni cari au binevoit a ne onora și încuraja plătind abonamentul:

Pe un an întreg

Elena Dr Méhes, Oravița, — Florica Ciorogar, Sinitea, — Mărioara Cornea m. Popovici, Ciaba, — Agapia Droc, Miercurea, — Catarina Fășșie n. Roman, Oradea mare, — Delia Marinescu, Oradea mare, — Angela Butean, Beins, — Victoria Trif, Ciocman, — Sylvia Dr Plop n. Tămășdan, Giula, — Ioan Mețianu Episcop, Arad, — George Pop de Băsești, Ilyésfalva,

Demetriu Bardoși, Oradea mare, — Iosif Goldiș, archimandrit, Oradea mare, — Dr Aurel Novac, Biserica-Albă, — Iosif Liuba, Măidan, — Daniil Materiuză, Oradea mare, — Elia Trăila, Oravița, — I. Boeriu, Viena, — Dr P. Todorescu, Bochnia, — Dionisiu Vaida, Alparet, — Pavel Stana, Șimand, — Dr Petru Zepeneag, Verșeț, — Dr Nicolau Popovici, Verșeț — Traian Popescu, Biserica Albă, — Nicolau Popea Episcop, Caransebeș, — Filaret Musta archimandrit, Caransebeș, — Mihai Veliciu, Chișineu, — George Popovici, Cliciova, — Ioan Grofșiorean Antalfalva, — Dr Andreiu Mondă, Sangiorgiul român, — Casina Română, Abrud. Titu Maiorescu, București, — Miron Pompiliu, Iasy.

Ghicitură.

Puind câte-o literă în locul fiecărei cifre avem în șirul :

- 1 o consonantă,
- 2 un adjectiv însemnând lipsa de eleganță,
- 3 numele unui popor,
- 4 o țară,
- 5 altă țară vecină celei sub 4,
- 6 un lucru foarte prețios,
- 7 o vocală.

Nr. 4 se poate citi și vertical în linia cea mai lungă, precum se vede.

			1				
			2	3	4		
	1	3	5	6	7		
1	3	5	6	7	8	9	
	10	9	7	9	11		
		5	8	1			
			9				

Termin de deslegare după trei săptămâni. Să va sorti o carte.

Deslegarea ghicitei din Nr. 13 o următoarea :

Copii de ce dați astfel, dați fuga pe poiană ?
 Aceia ce drept flutur luați este o pană,
 Un fulg răpit din cuibul porumbi or, de vînt.
 Dece-l goniți ? lăsa-ți departe de pămînt.
 Să sboare să se plimbe ! un flutur și el fie
 Cât vîntul ce-i dă aripi mai suflă pe câmpie.

Depărăteanu.

Bine au deslegat-o doamnele și domnișoarele : Lucreția Poruțiu n. Janza din Chernecea, — Victoria Vicaș din Hidig, — Victoria Elena și Emilia Doctor din Hașfalău.

Premiul l'a câștigat dna Lucreția Poruțiu n. Janza. St. dnă binevoiască a ne încunoștința care Nr dorește să-i trimitem din Bibl. pentru toți.

Deslegare bună a ghicitei din Nr. 12 ne a mai sosit ulterior dela dl Gheorge Ciuhand din Roșia.

Poșta redacției.

Dlui G. C. în Roșia. Logogriful se va publica în unul din numerii viitori ! Vă rugăm să ne trimiteți deslegările totdeauna așa ca să le primim barem cu 4 zile înainte de apariția revistei.

Sida în B-telke. Manuscriptele au sosit, vă mulțămim ! încă nu le am putut ceti.

Dlui I. S. în Sibiu. Vă mulțămim pentru toate !

Dnei L. O. n B. în F. Szöcs. Vă trimitem Nr cerut, *unicul* pe care l'am avut și noi. Trimitem recomandat nu cumva să se piarză. Vă mulțămim pentru abonament !

Dlui Sever. Arhivele statului. Am primit și vă mulțămim !

Dnei S. O. în Visag. Nr 5 vi l'am espedat joi, abonamentul l'am primit, vă mulțămim !